

γυνή&θάλασσα

Από τη Βάλια Νούσια

Φωτογραφίες: Παναγιώτα Καραστεργίου

By Valia Nousia

Photos: Panagiota Karastergiou

Γυναίκες εν πλω

Πέντε γυναίκες διαφορετικές, δυναμικές και αποφασιστικές μιλούν για την επιλογή τους να αφιερώσουν τη ζωή τους στη θάλασσα.

Women on board

Five strong, independent women talk about their choice to lead a life at the sea.

Σε μια χώρα με μεγάλη ναυτική παράδοση, όπως η δική μας, η επιλογή ενός άντρα να γίνει ναυτικός ποτέ δεν αποτελούσε είδηση. Τις τελευταίες δεκαετίες, όμως, στον ναυτικό στίβο διαπρέπουν και δυναμικές γυναίκες, που καταφέρνουν να αντεπεξέλθουν και να διαπρέψουν στα «δύσκολα» επαγγέλματα της θάλασσας. Στο στόλο της ANEK οι γυναίκες δεν αποτελούν εξαίρεση αλλά βασικό τμήμα της δομής του – εργάζονται συνολικά 83 γυναίκες! Πέντε από αυτές μιλούν για τις εμπειρίες, τις δυσκολίες αλλά και τις ανταμοιβές από την εργασία τους εν πλω.

In a country with a vast naval tradition like Greece, a man's choice to seek his fortune on a ship was never shocking or even original. Lately, though, there is a rising number of women heading to the open seas. Women are an integral part of ANEK's personnel – there are totally 83 women on board! Five of them talk to us about their experiences, the hardships and the peculiarities of their work in an environment dominated by men.

Αργυρώ Εξωμανίδου Υποθηλαρχος

Κανείς στην οικογένειά της δεν ήταν ναυτικός, όμως εκείνη δεν δυσκολεύτηκε να πάρει την απόφασή της. Η πρώτη σκέψη για τη θάλασσα φώλιασε στο μυαλό της όταν η ίδια ήταν πολύ μικρή, κάποιο καλοκαίρι στη Χίο. Στις διακοπές άκουγε τους φίλους της να λένε πως θα γίνονταν καπετάνιοι. Κάποια στιγμή, αυθόρμητα, πήρε την απόφαση να γίνει καπετάνισσα. Οι δυσκολίες πολλές, αλλά σήμερα πολύ λιγότερες από ό,τι το 1998, όταν ξεκίνησε. «Είναι δύσκολο για μια γυναίκα να δουλεύει σε καράβι. Ευτυχώς, πλέον δεν υπάρχει ρατσισμός. Τα πρώτα χρόνια άκουγα πολλές φορές “τι δουλειά έχει μια γυναίκα στο καράβι;”, αλλά τώρα πια δεν χρειάζεται να αποδείξεις τίποτα περισσότερο από το ότι ξέρεις καλά τη δουλειά σου» λέει και δεν διστάζει να ομολογήσει πως πολλές φορές ένωσε πως χρειαζόταν να προσπαθήσει δέκα φορές περισσότερο από έναν άντρα. Η καπετάν-Αργυρώ πλέον κατέχει θέση Υποθηλαρχού, ενώ μετράει μήνες για να συμπληρώσει την υπηρεσία που απαιτείται για τη θέση του Πλοιοάρχου. Δεν ξέρει, βέβαια, αν πραγματικά θέλει να πάρει αυτήν τη θέση. «Θέλω πρώτα από όλα να είμαι καλά και να έχω γύρω μου ανθρώπους που με σέβονται και με εκτιμούν και που τους σέβομαι και τους εκτιμώ. Είναι πολύ σημαντικό το ότι βρίσκομαι σε μια εταιρεία που με στηρίζει και γι' αυτό της είμαι “πιστή” δέκα χρόνια τώρα» λέει. «Μου λείπει πολλές φορές η οικογένειά μου, ένας καφές ή μια κουβέντα με τους φίλους μου, αλλά έτσι είναι η δουλειά». Οι φίλιες που έχει κάνει τόσα χρόνια στα πλοία είναι λίγες και επιλεκτικές, κυρίως λόγω των συχνών αλλαγών και του περιορισμένου χρόνου. Οι ώρες που αφιερώνει στη δουλειά είναι πολλές και, τελειώνοντας τη βάρδια, το μόνο που θέλει είναι να ξεκουραστεί. «Μου αρέσει να κλείνομαι στις σκέψεις μου, να διαβάζω ή ακόμη και να απολαμβάνω την πανσέληνο – όταν βέβαια δεν έχω υπηρεσία. Είναι οι στιγμές που τα βρίσκω με τον εαυτό μου, που ηρεμώ». Στιγμές ευχαρίστησης της προσφέρει βέβαια και η επαφή με τον κόσμο, καθώς, όπως δεν διστάζει να ομολογήσει, «πολλές φορές νιώθω ότι είμαι υπεύθυνη για όλες αυτές τις ψυχές. Μου εμπιστεύονται την ασφάλειά τους και, ολοκληρώνοντας ένα ταξίδι, νιώθω μεγάλη ηθική ικανοποίηση». Όσο για τη δυσκολότερη απόφαση στη ζωή της, δεν έχει έρθει ακόμη αντιμέτωπη μαζί της. «Σκέφτομαι συχνά πως μπορεί να βρεθώ στο δίλημμα “δουλειά ή οικογένεια”. Στο δικό μας επάγγελμα δεν είναι και τόσο εύκολο να συνδυαστούν και τα δύο. Μόνο τότε ίσως σκεφτώ το ενδεχόμενο για μια δουλειά στη στεριά». Όποια κι αν θα είναι η απόφασή της τη δεδομένη στιγμή, το σίγουρο είναι πως η καπετάν-Αργυρώ Εξωμανίδου θα έχει γράψει τη δική της ιστορία στη θάλασσα, ανοίγοντας το δρόμο ώστε κι άλλες γυναίκες να ακολουθήσουν

Argyro Exomanidou First Officer

No one in captain Argyro Exomanidou's family was a sailor, but her love for the sea was born one summer in Chios, when she was very little. The boys claimed that they'd grow to become captains. And that became her dream too. She began working in 1998 – things were more difficult then than they are today. “It's hard for a woman to work aboard a ship”, she says. “Thankfully, there is no racism these days. During the first years I would frequently hear things like ‘women don't belong on ships’, but now we don't have anything to prove any more, we just need to do the job”. She says that there were times she felt that she needed to try ten times harder than her male coworkers to prove her worth. Today she is a First Officer, and only a few months away from the promotion to Captain. She is not sure she wants the position. “I mainly wish to be well, around people that respect me as much as I respect them. It is very important to me that I work at a company that supports my choices – that is why I've stayed here for ten years”. She puts in long hours and, afterwards, all she wants to do is rest and relax by herself. But she also gets pleasure from serving the passengers. “There are times when I feel really responsible for all those people. They entrust us with their safety”. As for the most difficult choice, its time hasn't come yet. “I do believe that at some point I may come upon the dilemma ‘work or family’. The nature of our work makes these two things difficult to combine. The formation of a family may be the only thing that could take me to a job on land”. Captain Argyro has already shown the way to the sea for other women to follow.

«Ολοκληρώνοντας ένα ταξίδι, νιώθω μεγάλη ηθική ικανοποίηση».

“I feel really responsible for all those people. They entrust us with their safety”.

Λίνα Κολαϊτη Θαλαμηγόλος

Πιο ρεαλιστικοί λόγοι και συγκυρίες ανάγκασαν τη Λίνα Κολαϊτη να επιλέξει μεταξύ στεριάς και θάλασσας. Πριν από οκτώ περίπου χρόνια ξεκίνησε για καθαρά βιοποριστικούς λόγους να εργάζεται εν πλω ως φωτογράφος σε ένα κρουαζιερόπλοιο. Όμως τα ταξίδια και ο διαφορετικός τρόπος ζωής γρήγορα την κέρδισαν κι έτσι, σχεδόν ένα χρόνο αργότερα, εντάχθηκε στη ναυτική οικογένεια της ANEK, όπου βρίσκεται μέχρι σήμερα. Στις αρχές σκέφτηκε πολλές φορές να τα παρατήσει, όπως χαρακτηριστικά θυμάται. «Ακριβώς επειδή είμαι γυναίκα, όταν ξεκίνησα, με αντιμετώπιζαν σαν ένα μέλος της κοινότητας που θα φύγει γρήγορα, αλλά

εγώ έμεινα σε πείσμα όλων και θα συνεχίσω να είμαι εδώ. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που πιστεύουν πως μια γυναίκα δεν μπορεί να αντέξει και να αντεπεξέλθει στις ανάγκες ενός "δύσκολου" επαγγέλματος. Ο μόνος λόγος, όμως, που θεωρώ πως μπορεί να ωθήσει μια γυναίκα να αναζητήσει στεριανή δουλειά, είναι η δημιουργία οικογένειας». Ως τότε εκείνη συνεχίζει τα καθημερινά ταξίδια της και μοιράζεται σε δύο διαφορετικούς χρόνους, όπως λέει. «Όταν ταξιδεύεις, είναι σαν να ζεις σε έναν κενό χρόνο σε σχέση με τους στεριανούς. Ειδικά, μάλιστα, όταν ταξιδεύεις διαρκώς στο ίδιο δρομολόγιο. Τότε τους γνωρίζεις, έρχεσαι διαρκώς σε επαφή μαζί τους, μοιράζεσαι στιγμές, είσαι ο ενδιαμέσος τους. Μερικές στιγμές συγκινείσαι παρακολουθώντας στο λιμάνι τις στιγμές του αποχαιρετισμού ή του ερχομού. Τότε νιώθεις πως κάνεις κάτι ξεχωριστό, μειώνεις τις αποστάσεις». Από τα πράγματα που της λείπουν περισσότερο όσο ταξιδεύει είναι η οικογένεια και οι φίλοι, καθώς οι φίλιες μέσα στο πλοίο χάνονται γρήγορα. «Το επάγγελμα του ναυτικού είναι μοναχικό. Τόσα χρόνια έχω κάνει πολλές καλές συνεργασίες αλλά ελάχιστες φίλιες. Τα ωράρια είναι δύσκολα, τα πληρώματα αλλάζουν συνεχώς και δεν είναι εύκολο να βρεθείς με τους συναδέλφους σου εκτός δουλειάς». Το κενό αυτό έρχονται όμως να συμπληρώσουν πολύ δυνατές στιγμές που θυμάται από τα χιλιάδες ταξίδια της. Μία από τις πιο πολύτιμες ήταν η γέννηση ενός παιδιού λίγο πριν το πλοίο φτάσει στο λιμάνι του Πειραιά. «Ήταν από τις δυσκολότερες αλλά και πιο ευχάριστες στιγμές που έχω ζήσει εν πλω, μια πραγματική ανταμοιβή για την επιλογή μου» λέει συγκινημένη, αποδεικνύοντας πως η γυναικεία ευαισθησία επιβιώνει κάτω από τις δύσκολες συνθήκες ενός τόσο σκληρού επαγγέλματος.

«Όταν ταξιδεύεις, είναι σαν να ζεις σε έναν κενό χρόνο σε σχέση με τους στεριανούς».

"When you travel, it's like living in a time void".

Lina Kolaiti Stewardess

Lina was led to the sea by practical reasons: She got a job about eight years ago as a photographer aboard a cruise ship, and loved life there. About a year later, she came to ANEK, where she works ever since.

At first, it wasn't easy, and she nearly gave up on several occasions. "When I first started", she remembers, "I was treated as someone sure to depart any moment now. I proved everyone wrong, of course. I'm still here. There are many people who believe that a woman cannot manage a 'difficult' job. But that simply isn't so. Actually, the only reason to work on land is to start a family". Until then, she continues to travel daily and split her time in two, as she says: "When you travel, it's like living in a time void. Especially when you do the same route over and over. You meet the people from the land, who travel with you, you get to know them, you get to become their intermediary. You feel you're doing something meaningful, that you make distances seem smaller". The things she misses when traveling are the ones you'd expect, family and friends. "Being a sailor is a lonely endeavor", she says. "I've worked with some wonderful people over the years, but I have made few friends. The working hours are difficult, the crews change constantly, and it's never easy to meet with your coworkers outside of work". While she may have few friends, she has numerous incredible memories from the thousands trips she's made. One of the most exciting ones was the birth of a baby on board. "It was one of the most difficult and yet most pleasant experiences I've ever had on the sea", she says.

Ελεονώρα Σέκερη

Γ Μηχανικός

Η επιλογή μιας γυναίκας να εργαστεί σε πλοίο και ειδικά στο άκρως ανδρικό πόστο που καταλαμβάνει η μαστρο-Ελεονώρα Σέκερη θα πρέπει να είναι απόλυτα συνειδητή. Με καταγωγή από τη μακρινή Έδεσσα, η μαστρο-Ελεονώρα δεν είχε στην οικογένειά της κάποιον ναυτικό. Πρότυπό της ήταν όμως ο πατέρας της, μηχανικός τρακτέρ και αυτοκινήτων, που της μετέδωσε το «μικρόβιο» του μηχανικού. Η σχολή που τελικά ακολούθησε μπορεί να μην ήταν η πρώτη επιλογή στο μηχανογραφικό της, ήταν όμως η πρώτη στην καρδιά της.

Ακόμη θυμάται τον εαυτό της να προσεύχεται να ανέβουν τόσο οι βάσεις ώστε να περάσει στη δεύτερή της επιλογή. Έτσι κι έγινε, και η μαστρο-Ελεονώρα όχι μόνο τα κατάφερε αλλά πέρασε και πρώτη στην Ελλάδα στη σχολή της. Η ANEK τη στήριξε από την αρχή, από τα εκπαιδευτικά της ταξίδια, που ξεκίνησαν το 2003. Η εταιρεία ήταν εκείνη που την «αγκάλιασε» όταν τελείωσε τη σχολή της. «Είναι δύσκολο για τις γυναίκες δοκίμους να βρουν κάποια θέση, η ANEK όμως μας έδωσε την ευκαιρία. Ακόμη μεγαλύτερη ευκαιρία μου έδωσε προσφέροντάς μου μια θέση μηχανικού» λέει η μαστρο-Ελεονώρα χαμογελώντας. Η μοναδική γυναίκα Γ Μηχανικός στην ακτοπλοΐα αυτήν τη στιγμή νιώθει πως δεν έχει τίποτα λιγότερο από τους άντρες συναδέλφους της, εκτός ίσως από τη μυϊκή δύναμη. «Μπορεί οι γυναίκες να είναι πλέον ευπρόσδεκτες στις εργασίες εν πλω, σε πόστα όμως όπως αυτά του μηχανικού υπάρχει ακόμη προκατάληψη. Αν όμως παλέψεις και αποδείξεις ότι αξίζεις, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα» εξομολογείται μετά από έξι μήνες στη συγκεκριμένη θέση. Η δουλειά της γίνεται πολλές φορές ακόμη δυσκολότερη λόγω της απομόνωσης από τον κόσμο. «Πολύ λίγες ώρες είμαι ελεύθερη να ανέβω πάνω στο κατάστρωμα και να πω έναν καφέ» λέει, και συνεχίζει: «Δεν είναι εύκολο να κάνω φίλες, να προλάβω να γνωρίσω τους ανθρώπους» – αν και παραδέχεται πως ταξιδεύει πολύ λίγο καιρό για να έχει ολοκληρωμένη εικόνα. Η ζωή της μοιράζεται ανάμεσα στη βάρδια, το φαγητό και την καμπίνα και δεν είναι λίγες οι στιγμές που νοσταλγεί την οικογένεια και τους φίλους της, που βρίσκονται μίλια μακριά. Όμως, το κενό αυτό αναπληρώνουν το καθήκον και οι γνώσεις που αποκτά μέρα με τη μέρα, που την κάνουν να νιώθει πιο πλούσια και ολοκληρωμένη. Όσο για τα σχέδιά της; Θέλει να αποκτήσει κι άλλες εμπειρίες, να φτάσει ψηλότερα και –ποιος ξέρει;– ίσως τα καταφέρει αργότερα να γίνει Α' Μηχανικός, εκπληρώνοντας ένα άφαστο για εκείνη όνειρο.

Eleonora Sekeri

Third Engineer

Eleonora comes from Edessa, a town in northern Greece, located inland. She had no sailors in her family, but her father, a car and tractor mechanic, was always an inspiration for her. She passed first in the university school of her choice, following her dream. ANEK was there to support her from the beginning, from her very first internship journeys in 2003. She came to work for ANEK as soon as her studies were complete. "It's hard for women cadets to find a job, but ANEK gave me a chance", she says. "It's an even bigger opportunity, of course, to work as an engineer".

She is, in fact, the only female Third Engineer in shipping right now, and she feels she lacks nothing compared to her male counterparts. "Women are now welcome to work on board, but there is still an amount of prejudice when it comes to jobs like mine. If you strive to prove you're worth it, though, there's nothing to hold you back". Her work is hard, and solitary. "There are few moments when I'm able to go to a higher deck and get a cup of coffee", she says. "It's hard making friends here, getting to know people". She admits that she hasn't been traveling long enough to have a clear picture, though. Her daily routine comprises of her shifts, her meals and her time alone in her cabin. There are times when she misses her family and friends, who are miles away. The fact that she is constantly learning in her job fills that void, however, and makes her a more complete person. As for the future, she plans to learn more, work hard and, who knows? Maybe some day she will get to be a Chief Engineer, fulfilling her greatest dream.

«Αν παλέψεις και αποδείξεις ότι αξίζεις, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα».

"If you strive to prove you're worth it, there's nothing to hold you back".

Όλγα Παπαδοπούλου

Α' Οικονομικός

Η Όλγα Παπαδοπούλου βρέθηκε να εργάζεται εν πλω όχι εκπληρώνοντας ένα μεγάλο της όνειρο, αλλά από καθαρή τύχη. Έχοντας τελειώσει μια σχολή γραμματέων λογιστών και ψάχνοντας καιρό να βρει δουλειά, είπε το να σε μια μικρή εταιρεία πριν από 20 περίπου χρόνια. Τα ταξίδια την κέρδισαν και της άνοιξαν νέους ορίζοντες, της έδωσαν νέες εικόνες και πολυτίμες γνωριμίες. Τα βήματά της την έφεραν στην ANEK το 2000, όταν η εταιρεία στην οποία εργαζόταν πριν πωλήθηκε. Από τότε δεν σκέφτηκε ποτέ το ενδεχόμενο να φύγει. «Είμαι πολύ ικανοποιημένη που τόσα χρόνια με στηρίζει η εταιρεία μου» λέει με περηφάνια η Όλγα, που από φέτος τον Φεβρουάριο έχει και το δίπλωμα του Αρχιλογιστή. Είναι όμως τόσο ικανοποιημένη, που δεν θέλει να αλλάξει πόστο, καθώς, όπως υπογραμμίζει, περνάει πολύ καλά με τους συναδέλφους και τον προϊστάμενό της. «Ο βαθμός δεν θα με ικανοποιήσει αν πάω κάπου αλλού και δεν είμαι τόσο καλά όσο τώρα» ομολογεί με περίσσια ειλικρίνεια. Τα δύσκολα χρόνια, όπου οι γυναίκες εν πλω ήταν ελάχιστες και δακτυλοδεικτούμενες, έχουν περάσει για εκείνη. Όπως χαρακτηριστικά λέει: «Το δυσκολότερο ήταν να σε αποδεχθούν οι άντρες συνάδελφοι. Αν, όμως, ήξερες καλά τη δουλειά σου, δεν είχες να φοβηθείς απολύτως τίποτα». Σήμερα έχει τόσο συνηθίσει αυτόν τον τρόπο ζωής, που πλέον δεν την ενοχλεί ιδιαίτερα το ότι λείπει διαρκώς ή το ότι δεν μπορεί να δει τους φίλους της όσο συχνά θέλει. Έτοιμη να κάνει οικογένεια, είναι πλέον σίγουρη πως μπορεί να τα συνδυάσει όλα θυσιάζοντας λίγα πράγματα. Αν υπάρχει κάτι για το οποίο μετανιώνει δεν είναι τα μεγάλα ταξίδια ή η απόφασή της να παραμείνει στο επάγγελμα – είναι πως θα ήθελε να είχε βρεθεί λίγο περισσότερο κοντά στους γονείς της, που τους έχασε μόλις λίγα χρόνια πριν. Στη δύσκολη αυτή στιγμή της ζωής της, οι συνάδελφοί της ήταν εκείνοι που της στήριξαν σαν πραγματική οικογένεια. Πολύ συχνά ομολογεί πως «αν δεν ήταν εκείνοι, θα είχα ακόμη μεγαλύτερο πρόβλημα, ίσως και να τα παρατούσα, να έχανα τη δουλειά μου». Δεν θεωρεί τις φιλίες ανέφικτες, και στα 18 χρόνια που βρίσκεται στη θάλασσα έχει να αριθμήσει πολλούς φίλους που άντεξαν στο χρόνο και στις διαρκείς αλλαγές. Αν μπορούσε να κάνει μια ευχή που θα πραγματοποιούνταν, θα ήθελε λίγο περισσότερο χρόνο και ίσως ένα πιο σταθερό πρόγραμμα για να απολαμβάνει όσα πολλές φορές στερείται.

Olga Papadopoulou

First Purser

Olga was brought on board by sheer luck. She had graduated from an accounting school and got a job at a small shipping company about 20 years ago. She loved traveling, seeing new places, meeting new people, and kept at it. She came to ANEK on 2000 and has stayed here ever since. "I'm very satisfied all these years, I feel like my company supports me fully" says Olga, who got her Chief Accountant diploma last February. She loves her post, though, and is not eager to change. "A higher rank will not be that much of a good thing if it means my relocation – I'm doing very well right now", she says. The time when women were rare exceptions at the workplace is long gone, and Olga knows things are much easier now. "The hardest thing was for your male coworkers to accept you", she remembers. "If you did the work, though, you had nothing to be afraid of". After all these years she's used to her way of life, and the distance from her friends or the long journeys don't bother her at all. She is ready to start a family, certain she can combine everything, making little sacrifices here and there. Her only regret is that she wasn't as close to her parents as she'd like – she lost them just a few years ago. In that difficult time, her colleagues were there for her, like a true family. She admits that, if it weren't for them, "I might have given up, lost my job". Friendships are not difficult for her – in her 18 years at sea she has made several long-lasting ones. The only thing she wishes for is a little more free time, perhaps a steadier schedule, so that she can enjoy more of the things she misses.

«Είμαι πολύ ικανοποιημένη που τόσα χρόνια με στηρίζει η εταιρεία μου».

"I'm very satisfied all these years, I feel like my company supports me fully".

Ελένη Σακελλαρίδου-Κυριακωντάκη

Υπεύθυνη Καταστήματος

Είκοσι έξι χρόνια τώρα το σπίτι της είναι τα πλοία της ANEK, με τα οποία έχει διασχίσει το Αιγαίο χιλιάδες φορές. Η αγάπη της για τη θάλασσα και τα ταξίδια ήταν εκείνη που την έκανε να ασχοληθεί με το επάγγελμα. Αν και ονειρευόταν ταξίδια μακρινά, το Αιγαίο την κέρδισε. Το 1982, πρωτοετής στη σχολή, μπήκε για πρώτη φορά στα πλοία της ANEK ως δόκιμος, συνέχισε μετά για λίγα χρόνια μέχρι που πήρε τη θέση της ασυρματίστριας αλλά και τον «τίτλο» της πρώτης γυναίκας αξιωματικού που εμπιστεύτηκε ποτέ εταιρεία στην ελληνική ακτοπλοΐα. Την ευγνωμοσύνη για αυτήν της την τύχη δείχνει ταξιδεύοντας αδιάκοπα όλα αυτά τα χρόνια, πάντα με την ίδια εταιρεία και τον ίδιο ζήλο. Διάλειμμα έκανε μόνο για να γεννήσει τις τρεις κόρες της. Ειδικά τα πρώτα χρόνια δεν ήταν εύκολα. «Ταξίδια ανάμεσα σε 100 ή 120 άντρες. Στην αρχή τούς φαινόταν περίεργο να βλέπουν μια γυναίκα στο πλοίο, αλλά μετά το συνήθισαν» θυμάται. «Με σεβάστηκαν οι συνάδελφοι, το κλίμα ήταν πολύ καλό». Σε ένα από τα πρώτα ταξίδια γνώρισε τον άντρα της και πατέρα των παιδιών της. «Τα πρώτα χρόνια δουλεύαμε μαζί, όμως μετά οι κανονισμοί άλλαξαν και ταξιδεύαμε χωριστά», λέει, ομολογώντας με ειλικρίνεια πως χωρίς το σύζυγό της δύσκολα θα κατάφερνε να ανταποκριθεί στις ανάγκες της οικογένειάς της. Οι δυσκολίες ώσπου να μεγαλώσουν τα παιδιά της ήταν πολλές. «Νιώθω ικανοποιημένη που τα συνδυάζω όλα, ακόμη κι αν είμαι πάντα στο τρέξιμο». Οι δυσκολίες δεν μοιάζουν να έχουν σημασία όταν εκείνη καμαρώνει σήμερα τις τρεις της κόρες –25, 19 και 15 ετών–, που αναγνωρίζουν στο πρόσωπό της τις θυσίες που έκανε για να τις μεγαλώσει. Δεν ήταν λίγες οι φορές που σκέφτηκε να τα παρατήσει για να βρεθεί κοντά τους. «Ενωθα τύψεις, αλλά έβλεπα πως για να ζήσουν καλά έπρεπε να εργάζομαι» λέει συγκινημένη και αναπολεί μία από τις λίγες φορές που κατάφερε να βρεθεί σε μια πολύ σημαντική στιγμή για την κόρη της. «Όσο μεγάλη ήταν η χαρά μου, άλλο τόσο μεγάλη ήταν και η αγωνία μου, πίσω στο πλοίο, ακόμη και σήμερα όμως ευχαριστώ τον Πλοίαρχό μου, που μου έδωσε αυτήν τη μοναδική ευκαιρία». Την ευγνωμοσύνη της θέλει να εκφράσει και στην εταιρεία της, που, όταν καταργήθηκε η ειδικότητά της, της έδωσε τη δυνατότητα να εργαστεί ως Υπεύθυνη Καταστήματος. Από όλα της τα ταξίδια έχει να θυμηθεί μόνο καλές στιγμές και δυνατές φιλίες. Γεμάτη αισιοδοξία και όρεξη, περιμένει ακόμη τη στιγμή που θα πρέπει να ζυγίσει αφενός την αγάπη για τα παιδιά της και για τα πράγματα που έχει στερηθεί και αφετέρου τη λατρεία της για τη ζωή στη θάλασσα, αυτήν τη μοναχική ζωή που τη συντροφεύει χρόνια τώρα.

Eleni Sakellaridou-Kyriakantonaki

Shop Manager

Eleni has worked on ANEK's ships for the past 26 years, crossing the Aegean through and through thousands of times. Her love for the sea and for long journeys led her to this job. She boarded ANEK's ships as a cadet back in 1982, then became a radio operator a few years later, the first female officer aboard a Greek ship ever. She continues to work for the same company, tirelessly, having missed journeys only three times – to give birth to her three daughters. Those first years weren't easy. "I usually was the only woman among 100 or 200 men. It was weird in the beginning but they got used to it". In one of her journeys she met the father of her children. "We used to work together during the first few years" she says. She admits that without his help she would not be able to have a proper family and raise kids. "I'm really proud I manage to combine everything, even though I'm always in a hurry". Today she is also proud of her daughters, aged 25, 19 and 15. She was tempted many times to give up work just to be with them. ANEK was there for her, though, at a time of need, when she needed to be with her daughter ("I thank the Captain for giving me this opportunity"), and some years ago, when her specialty became obsolete, the company kept her, transferring her to the ship store. Filled with optimism, Eleni kept her work at the sea, her favorite place of all, her element.

«Νιώθω ικανοποιημένη που τα συνδυάζω όλα, ακόμη κι αν είμαι πάντα στο τρέξιμο».

"I'm really proud I manage to combine everything, even though I'm always in a hurry".